

cució general moderna i idiomàtica no és, en català, a risc de sinó a riscos de: «estàvem desconcertats els uns vogaven, els altres ciaven i la barca gravoltava com presa d'un remolí, a riscos de malmetre's tocant en algun som de roques», Ruyra (*Una tarda per mar*, en *Marines i Boscatges*, 1903. p. 15) —² En la nota 7 del DCEC en dono cites de MzPelayo, AmCastro, AmAlonso i argentins, escriptors amb fonda tradició lingüística, si bé no, és cert, a base de tradició popular; però no n'estan lluny d'altres, que l'usen en el sentit d'«engreïdo, gallardo», que cito a les lín. 41-52, i tot parteix del que ja trobem el 1599 en el *Guzmán de Alfarache*: «Los alguaziles --- con el temor que le tenían, por ser *arriscado* y poderoso cavallero --- fueron a dar cuenta de lo passado a sus mayores» (*Ci Cast* I, 243.19); en el qual també es troba el verb tr: «aunque aventurasse a perder la vida, la *arriscaría* por mi contento» (id. II, 129.11, i també IV, 75.29 i 197.7) També tenim aquí la base de l'ús valencià del nostre *arriscat*, que ja no és 'valent' sinó 'eixeribit, deixondit, vivaç' (*un xicot arriscat, uns pollets arriscats, un vell arriscaet*· MGadea, *T del Xè* I, 221; «els nanos mos choca tant vore-los passar tan tesets y *arriscats*» 290), que al capdavant és ja el que tenim en JRoig: «yo stant axí / sobre l coxí / --- / yo m despertí / endormiscat; / mas, *arriscat*, / los ulls girant / e mirant / yo res no viu / of qui m diu: / —Oh hom cansat / ---» (v. 6470). I enllaçant això amb l'*Alfarache* que plagia, i pirateja, el valencià Martí (1603), continuant a profit seu l'obra de MAlemán: «Catón --- dixo de un soldado a quien les alabavan de --- que por miedo de la vida nunca dexava de *arriscarse* a qualquier peligro: ---- que es lo que tiene en menos, la vida o la virtud» (Rivad. III, 430). Potser també és mallorquí: «una fadrina més *arriscada* que ses altres va dir que ella seria que agafaria sa marrota», Arx. Ll. Salvador, p. 233. O es tracta realment d'«audaç», cf. el *roc d'arriscats* que practicaven els nois barcelonins c. 1912, del qual el DAg. dona cita s. v. *marro*, i AlcM s. v. *riscats* (o aquest és alteració de *riscats*?). —³ És arbitrària, doncs, la reserva, que m'oposa Wartburg (FEW), que no aconsegueix documentar la forma originària *riesco*, *resquello*, més que amb NPP. —⁴ Un passatge en el llenguatge dels pilots il·lustra la naturalitat d'aquest trànsit semàntic; parlant de les Balears menors: «este bajo y el que está al NO. --- son los únicos riesgos invisibles que deben evitarse, pues --- todas estas isletas son limpias y hondables, de modo que se puede acercar a ellas con buque del mayor porte», Teñño de San Miguel, *Derrotero Náutico del Mediterráneo*, 173. —⁵ «Schicksal, Glück», variants romanesques *πιζυχο* i *πιτσιχόν*, i en el Pontos *πιζυχον* 'port perillós', a Khios *πέζεγο* etc. *Roman Lehnworte im Neugriechischen*, 77. —⁶ Certament amb el gran tort de quasi silenciar la meua aportació, i aclucar enterament els ulls davant les parts que vaig deixar establertes en ferm La seva objecció princi-

pal és una simplicitat indigna de lingüistes: que oc. *rezegue* 'risc' té sonora -z-, i *ressegar* 'serrar', sorda: salta a la vista que, essent un cpt amb RE-, tots dos tractaments són igualment possibles; i que, mentre restava la noció de 'tallar', el lligam amb SECARE impedia la sonorització, mentre que amb el sentit d'«escull» o 'risc' restava deslligat el nexa i la sonorització era inevitable: el que ells prenen per una objecció no fa més que reforçar la teoria. En l'aspecte orientalista fan tota mena d'errors, abstencions i badades. L'ar. *rizq* no és de cap manera «military pay» encara que els caps militars hagin pogut eludir el pagament remetent al 'do de Déu', disfressa del permís de saquejar, robar o posar a rescat. *Tasabbub* no és com ells diuen a «tax system» sinó «action de gagner la vie par de petits gains commerciaux ou irréguliers»: ho han entès malament perquè en això s'hi ficaven, com els han dit, els «tax officials». I tot això els ha servit per confondre i involuclar el sentit del mot irani i el semític (a la qual cosa els ajudà poca precisió del iranistes pioners en qui es guien). En les cites, a la del § 3 dels papirus grecs, deixen en vaguetat el que diu l'un i el que diu l'altre, cosa que, essent de dates bastant diferents, els permet de fer afirmacions sense permetre'n la crítica Convindria, doncs, que el treball, valuós en si, fos precisat, i sotmès a revisió, per un orientalista especialitzat, que és el que jo no sóc — 7 Horn, *Grundriss d pers Etymologie*, 139, § 629; Nyberg, *Manual of Pahlavi* II, 170a5f. —⁸ Deixen massa ambigua la nota 47, amb què afirmen que «*mesaventure* is sometimes rendered by *κακὸν πύζιχόν*»: puix que es tracta del mot grec, haurien de citar l'edició del text grec per Sathas, i aquí citen l'ed. del text francès (Beugnot).

De RISCA i RISCLA s'ha tractat ja suficientment al vol. I (ARESTA), 374b7-30. Lín. 15: *riskla* també a Torla i Biescas de Tena, amb la variant més etimològica *ariskla* a Panticosa i Sallent (Kuhn *RLr* XI, 68; *ZRPb* LV, 582-3). La variant *risca*, encara més que per dissimilació de líquides, es deu explicar per contaminació del tipus *LLESCA*; sobretot tenint en compte, com observa Rohlf, que l'it. *lisca* val també per 'espina de peix' i 'pellofa de canem': en efecte aquest tipus contaminat reapareix en els dialectes italians, particularment els del Sud, calabr. *reska* 'aresta', sic. *resca* «osso del pesce» (Rohlf, *ARom.* VII, 453), cf. Salvioni (*AGI* xv, 368); en abruzz. *riskə*, *-kyə*, napol antic *rasca*, *rosca*, *resta*, Gallura *roska* «liscia, pagliuzza», Lípari *réska* «vagliatura» (Coray, *VKR* III, 190-191).

Segons l'AIS *reska* designa les arestes de l'espiga als punts 780, 821, 824, 826, 838, 844, 873 ---, *reskya* en el 794, *roška* en el 818 (Sicília i Calàbria). També, però, a l'Alta Itàlia: Val-Anzasca *rěšk* f. pl. «loppa del grano» (*ARom* XIII, 182); altrament, allí coexisteix amb les formes provinents de ARESTA, amb -t- o -tr-: no sols l'it. *la resta*, sinó també *resta* «die Grannen» a les Lípari (*l c*), Val-Anzasca *rista* «canapa maciulla-